

er imod og ikke ønsker at have, men det har altsaa accepteret dette Princip.

Det ærede Medlem fremsætter nogle højst mærkelige Ytringer om, at Flertallet — jeg har først nu faaet Tidenden, der lige er bleven omdelt — hertil vil føje en ny Uretfærdighed, som bestaar i, at man forhøjer Værdien for de mindre Ejendomme. At Flertallet skulde tænke paa at forhøje Værdien for de mindre Ejendomme — jeg forstaar aldeles ikke Meningen med dette. Jeg kan forstaa det, som det ærede Medlem bagefter siger, nemlig at Hartkornets Gennemsnitspris for de mindre Ejendomme er større end for de noget større Ejendomme. Det er sandt. „Det ærede Flertal, som vil forhøje Værdien“! Er det Flertallet, som foreslaar, at Værdien skal sættes højere for de smaa Ejendomme? Det er jo en fuldstændig Misforstaaelse fra det ærede Medlems Side. Hvorfor er Værdien højere? Det er jo et faktisk Forhold, at den er højere. Og hvorfor? Selvfølgelig, fordi disse Ejendomme ere forholdsvis mere indbringende for deres Ejere, end de noget større Ejendomme ere det for de vedkommende Bønder. Det er jo aldeles klart. Hvorpaa skulde ellers Værdien overhovedet bygges i Livet, hvis det ikke var derpaa, at en vis Genstand i sig selv kunde give en vis Indtægt, som var større end den, en anden Genstand gav? Hvis der nu var Tale om, at det skulde være en Uretfærdighed, en Uret, at man satte en ensartet Maalestok over hele Ligningen, saa forstaar jeg ikke, hvorledes man overhovedet skulde tale om en Værdibeskatning. Naar man siger Værdibeskatning, vil det jo netop sige, at enhver betaler i Forhold til den Værdi, han har, den være større eller ringere. Jeg vil sige, at i Flertallet havde det været under meget alvorlig Overvejelse, om det ikke maatte siges at være et eklatant Brud paa Princippet, at man overhovedet vil foreslaa en Fritagelse for Ejendomsskyld for Ejendomme, hvis Værdi er under 3,000 Kr. For Øjeblikket eksisterer det ikke, det ved enhver; enhver Smaamand, han have saa ringe Hartkorn, som han vil, maa betale Hartkornsafgift til Staten. Den er naturligvis mindre, det forstaar sig, for det er en helt anden Basis, den er bygget paa; men erkender man, at Værdibeskatning er det retfærdige, mon den saa kun skulde være retfærdig for nogle og uretfærdig for andre? Det er der ingen Mening i, den maa naturligvis være ens, og jeg tror nok, jeg tør sige, at sidder der en Mand i en

Kommune, som har en lille Ejendom, der er 8,000 Kr. værd med saa og saa mange Tønder Land — en Ejendom, som kun er 8,000 Kr. værd, kan jo godt have nogle Tønder Land — og han intet skylder paa sin Ejendom, saa kan en saadan Mand jo anses for en meget velstillet Mand, og der er ikke nogen særlig Grund til at fritage ham for Skat eller give ham Nedsættelse i hans Beskatning. Det, som er Tanken i den hele Beskatning, hvorom der er Spørgsmaal, denne faste Ejendomsskyld, som Flertallet foreslaar, er at en saadan Mand, som ejer kvit og frit en Ejendom til en Værdi af 8,000 Kr., hvoraf han og hans Familie lever godt, skal betale i Skat 9 Kr. 60 Ø. om Aaret. Er det noget at tale om, er det noget, som man behøver at gøre betydelige Ophævelser over og sige derom, at Flertallet vil forhøje Værdien for disse smaa Ejendomme? Det forekommer mig, at det er en ganske ubeføjet Tale. Nej, skal der være Tale om, at man forhøjer Skatten for nogle paa denne Maade — thi det forstaar sig af sig selv, at der vil jo netop blive betydelig Forskel paa det nuværende og det tilkommende, naar et saadant Forslag gennemføres, fordi Beskatningen nu netop ikke hviler paa Værdien — skal der være Spørgsmaal om, hvem det særlig vil gaa ud over, saaledes at det kan mærkes, saa siger jeg, at det først og fremmest vil blive alle Skovejere i Landet. Alle Skovejerne her i Landet bære nu en forholdsvis ringe Afgift igennem deres Skovskyld, som jo er meget lille, men prøv paa at vurdere disse Ejendomme, lad os fastsætte Værdien af disse Ejendomme, og lad Skatten blive svaret af Ejendommen med det Beløb, som her er Tale om, denne faste Ejendomsskyld, saa vil det være noget, som man kunde tale om, men det bliver sandelig ikke de smaa, det kommer til at gaa ud over. Tværtimod, al Tale om, at det i nogen Grad skulde indeholde den ringeste Uretfærdighed over for de smaa, afviser jeg paa det bestemtteste; der er ikke Tale om det, og naar Flertallet ikke uden betydelig Overvejelse og med fuldkommen Erkendelse af, at det er et Brud paa Princippet, har foreslaaet, at Ejendomme, hvis Vurderingssum ikke overstiger 3,000 Kr. baade i Købstæderne og paa Landet, skulle være fritagne for Ejendomsskyld, naar de bebos af Ejeren selv alene, var det væsentlig, fordi det nu en Gang var foreslaaet af Regeringen, og fordi vi ikke mente, at der var Grund til at forandre dette, idet der